

Arrest

nr. 160 814 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing 29 september 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te Moskou op (...) 1964. Verzoeksters minderjarige zoon is geboren te Wit-Rusland op (...) 2000.

Op 23 september 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarbij zij tot 20 januari 2012 werd toegelaten in het Rijk te verblijven.

Op 5 juni 2012 werd verzoekster opnieuw in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarbij zij tot 7 juni 2012 werd toegelaten in het Rijk te verblijven.

Op 24 oktober 2012 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Roeselare de huwelijksvoltrekking van verzoekster en dhr. J. L., om reden van schijnhuwelijk.

Op 14 juni 2013 werd verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk, nadat zij zich in Gent had aangeboden met het oog op een huwelijk met dhr. G.V.N.

Op 14 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (onder een bijlage 13).

Op 4 juli 2013 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent de huwelijksvoltrekking van verzoekster en dhr. G.V.N., om reden van schijnhuwelijk.

Op 27 februari 2015 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 september 2015 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 21 september 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (onder een bijlage 13).

Op 29 september 2015 werd verzoekster niettemin opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.

Op 29 september 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (onder een bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 29 september 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (onder een bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 6 oktober 2015 diende verzoekster een beroep tot onmiddellijke invrijheidstelling in bij de Raadkamer te Gent, waarna bij beschikking van 9 oktober 2015 de onmiddellijke invrijheidstelling bevolen werd.

Op 9 oktober 2015 werd door het openbaar ministerie beroep aangetekend tegen voormelde beschikking, waarna de kamer van inbeschuldigingstelling te Gent bij arrest van 22 oktober 2015 het hoger beroep gegrond verklaarde.

Op 29 oktober 2015 werden verzoekster en haar kind gerepatrieerd naar Wit-Rusland.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: T.

geboortedatum: (...)1964

geboorteplaats: Moskou

nationaliteit: Wit-Rusland

+ minderjarig kind:

Naam: S.

Voornaam: D.

Geboortedatum: (...)2000

Nationaliteit: Wit-Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in haar paspoort.

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

*X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 14/06/2013.*

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Roeselare samen met een man van Belgische nationaliteit (J. L., °30/08/1955). Op 24/10/2012 weigerde de stad Roeselare het voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Brugge. Betrokkene heeft ook een huwelijksdossier ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (G.V.N., °10/09/1969). Op 04/07/2013 weigerde de stad Gent het voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Gent . Betrokkene heeft nu opnieuw een huwelijksdossier opgestart te Gent met meneer V.N. Haar vorige aanvraag tot huwelijk met meneer V.N. werd geweigerd. Zij kan naar haar land van oorsprong terugkeren om daar een visum aan te vragen. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart samen met haar zoon een feitelijk gezin te vormen met meneer V.N. Ze verklaart dat een terugkeer naar Wit-Rusland een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Betrokkene heeft ook familie in België (broer). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten om zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving. De zogenaamde schending van artikel 8 EVRM wordt dus niet aangetoond.

Betrokkene haalt aan dat haar zoon hier naar school gaat. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. X van 20/06/2014). Betrokkene haalt ook niet aan waarom scholing in België is vereist en de scholing niet in Wit-Rusland kan verdergezet worden. Verder verklaart betrokkene dat haar zoon hier volledig geïntegreerd is en veel vrienden heeft. De aangehaalde elementen van integratie en een vriendenkring kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Deze zijn trouwens ook een gevolg van de hardnekkigheid van betrokkene om haar illegaal verblijf verder te zetten in België. Betrokkene kreeg al een bevel om het grondgebied te verlaten op 14/06/2013. Zij diende toen samen met haar zoon gevolg te geven aan dit bevel.

Betrokkene werd door de DVZ geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene ondertekende op 12/02/2015 de overeenkomst in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980 en in onderling overleg werd bepaald dat betrokkene uiterlijk op 12/03/2015 zou aantonen dat ze bezig is met de organisatie van haar en haar zoons terugkeer. Op het 2de gesprek met een ambtenaar van de DVZ op 11/03/2015 legde zij echter geen bewijzen van vrijwillige terugkeer voor. Tot op heden heeft ze die bewijzen nog steeds niet voorgelegd. Zij respecteert de reglementeringen niet en geeft aan uiteindelijk niet te willen ingaan op het haar aangeboden terugkeertraject.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden. Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 14/06/2013.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Roeselare samen met een man van Belgische nationaliteit (J. L., °30/08/1955). Op 24/10/2012 weigerde de stad Roeselare het voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Brugge.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (G.V.N., °10/09/1969). Op 04/07/2013 weigerde de stad Gent het voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Gent. Betrokkene heeft nu opnieuw een huwelijksdossier opgestart te Gent met meneer V.N. Haar vorige aanvraag tot huwelijk met meneer V. N. werd geweigerd. Zij kan naar haar land van oorsprong terugkeren om daar een visum aan te vragen. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene diende op 27/02/2015 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 21/09/2015.

Betrokkene werd ook door de DVZ geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene ondertekende op 12/02/2015 de overeenkomst in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980 en in onderling overleg werd bepaald dat betrokkene uiterlijk op 12/03/2015 zou aantonen dat ze bezig is met de organisatie van haar en haar zoons terugkeer. Op het 2de gesprek met een ambtenaar van de DVZ op 11/03/2015 legde zij echter geen bewijzen van vrijwillige terugkeer voor. Tot op heden heeft ze die bewijzen nog steeds niet voorgelegd. Zij respecteert de reglementeringen niet en geeft aan uiteindelijk niet te willen ingaan op het haar aangeboden terugkeertraject.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Wit-Rusland.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 14/06/2013.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, E. W., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de PZ Gent en de verantwoordelijke van de fitt woning te Sint-Gillis-Waas de betrokkene, S.T. op te sluiten in de lokalen van de fitt woning te Sint-Gillis-Waas”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de mevrouw:

naam: S. voornaam: T.

geboortedatum: (...)1964

geboorteplaats: Moskou

nationaliteit: Wit-Rusland

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.09.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1 (tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Een inreisverbod van vier jaar (4) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 14/06/2013, Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Betrokkene kan niet aantonen stappen te hebben ondernomen om haar terugkeer naar haar herkomstland voor te bereiden. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om haar zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd ook door de DVZ geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980, Betrokkene ondertekende op 12/02/2015 de overeenkomst in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980 en in onderling overleg werd bepaald dat betrokkene uiterlijk op 12/03/2015 zou aantonen dat ze bezig is met de organisatie van haar en haar zoons terugkeer. Op het 2de gesprek met een ambtenaar van de DVZ op 11/03/2015 legde zij echter geen bewijzen van vrijwillige terugkeer voor. Tot op heden heeft ze die bewijzen nog steeds niet voorgelegd. Zij respecteert de reglementeringen niet en geeft aan uiteindelijk niet te willen ingaan op het haar aangeboden terugkeertraject.

Vier jaar

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

□ de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

x de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Om onderstaande redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod van vier jaar opgelegd.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Roeselare samen met een man van Belgische nationaliteit (J. L., *30/08/1955), Op 24/10/2012 weigerde de stad Roeselare het voorgenomen huwelijksdossier te voltrekken na negatief advies van het Parket van Brugge. Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (G.V.N. °10/09/1969). Op 04/07/2013 weigerde de stad Gent het voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Gent Betrokkene heeft dus reeds 2 maal geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden door het willen aangaan van een schijnhuwelijk. Betrokkene heeft nu opnieuw een huwelijksdossier opgestart te Gent met meneer V.N.. Haar vorige aanvraag tot huwelijk met meneer V.N. werd geweigerd. Zij kan naar haar land van oorsprong terugkeren om daar een visum aan te vragen. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene haalt aan dat haar zoon hier naar school gaat. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. X van 20/06/2014), Betrokkene haalt ook niet aan waarom scholing in België is vereist en de scholing niet in Wit-Rusland kan verdergezet worden. Verder verklaart betrokkene dat haar zoon hier volledig geïntegreerd is en veel vrienden heeft De aangehaalde elementen van integratie en een vriendenkring kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Deze zijn trouwens ook een gevolg van de hardnekkigheid van betrokkene om haar illegaal verblijf verder te zetten in België. Betrokkene blijft nu nog op illegale wijze verder in België verblijven. Betrokkene werd nochtans door de DVZ geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene ondertekende op 12/02/2015 de overeenkomst in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980 en in onderling overleg werd bepaald dat betrokkene uiterlijk op 12/03/2015 zou aantonen dat ze bezig is met de organisatie van haar en haar zoons terugkeer. Op het 2de gesprek met een ambtenaar van de DVZ op 11/03/2015 legde zij echter geen bewijzen van vrijwillige terugkeer voor. Tot op heden heeft ze die bewijzen nog steeds niet voorgelegd. Betrokkene heeft geen enkel wettelijk motief om alsnog In België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 4 jaar meer dan proportioneel.

Betrokkene heeft familie in België (broer). Betrokkene verklaart ook dat ze samen met haar zoon en meneer V.N. al jaren een feitelijk gezin vormt. Wat de vermeende schending van art» 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende vier jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Betrokkene toont ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 september 2015.

2.2. De verwerende partij betoogt dienaangaande als volgt: “De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het door hem ingediende annulatieberoep, in zoverre dit gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring met vordering tot schorsing, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, T.B.P. 1998, 614; R.v.St.nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). Opdat verzoekende partij een belang

zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. (...) Volledigheidshalve merkt de verweerder nog op dat een onrechtstreeks belang, zo bv. gekoppeld aan een vordering tot schadevergoeding voor de gewone rechter, geen belang is dat verbonden is aan de nietigverklaring of aan het doen verdwijnen van de bestreden beslissingen uit de rechtsorde maar een belang dat er uitsluitend in bestaat een middel gegrond te horen verklaren (RvS 18 april 2005, nr. 143.292)."

2.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 29 oktober 2015 werd gerepatriëerd. Aldus heeft het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) volledige uitvoering verkregen en is deze beslissing uit het rechtsverkeer verdwenen.

2.4. Gevraagd naar het belang dat verzoekster nog zou hebben bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de advocaat van verzoekster ter zitting dat er bij een gedwongen repatriëring niet noodzakelijk een verlies van belang is omdat dit het recht op een gewone procedure weg neemt. Voor het overige gedraagt zij zich naar de wijsheid.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster de mogelijkheid had om overeenkomstig artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet de mogelijkheid had om een (schorsende) vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De geplande (en inmiddels uitgevoerde) repatriëring van verzoekster had bijgevolg niet als resultaat dat zij geen rechtsmiddel had.

Aangezien verzoekster en haar zoon op 29 oktober 2015 het Belgisch grondgebied hebben verlaten, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoekster en haar zoon geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel werpt verzoekster de volgende schendingen op:

"Eerste middel : Schending van het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag, van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het artikel 22bis, tweede lid van de Belgische Grondwet van het art. 74/13 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

A1. Art. 74/13 Vw. stelt het volgende : *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoekster betekende beslissingen dd. 29.09.2015 werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins-en familieleven van verzoekster en met het hoger belang van haar kind. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd evenmin verzoekster gehoord aangaande haar gezins-en familieleven en haar schoolgaand kind in België. Verzoekster wil dienaangaande verwijzen naar de vaststelling dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het*

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor 4 jaar betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende gehoord te worden. De artikelen 7 en 74/14 Vw., waarop het bevel om het grondgebied te verlaten, is een gedeeltelijke omzetting van het artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008. Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Terugkeerrichtlijn toepast, zoals hier dus het geval is, moet hij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren. In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster en haar kind is. Het horen van verzoekster is in casu uitermate belangrijk geweest gezien haar voorgenomen huwelijk in België en haar schoolgaand kind (cf. stukken 2, 3 en 4). Uit de verzoekster op 29.09.2015 betekende beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiervan onvoldoende rekening mee heeft gehouden. Ook verzoeksters kind D. heeft, overeenkomstig het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag en het artikel 22bis, tweede lid, van de Belgische Grondwet, het recht zelf ook gehoord te worden in elke aangelegenheid of (gerechtelijke of bestuurlijke) procédure die op hem betrekking heeft. Dit is in casu niet gebeurd terwijl het kind plots zijn middelbare schoolstudies dient te beëindigen (terwijl hij leerplichtig is), samen met zijn moeder het land dient te verlaten en een inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd. Verweerder motiveert niet waarom, alvorens een beslissing te nemen, het horen van D. in casu niet diende te gebeuren. Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 74/13 Vw., van het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag, van het artikel 22bis, tweede lid, van de Belgische Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

A2. Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1 Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar, de maximale termijn van drie jaar wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 5 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier. Dat het inreisverbod in casu evenwel enkel motiveert dat een termijn van 4 jaar wordt opgelegd omdat verzoekster geacht wordt een huwelijk te hebben willen aangaan om toegelaten te worden tot verblijf in België. Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarop een inreisverbod met een termijn van 4 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn, zeker gelet op het schoolgaand kind van verzoekster. Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid ter zake, doch in de bestreden beslissing wordt zonder enige reden toepassing gemaakt van een termijn van 4 jaar. In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet gebeurd. Door een dergelijk gebrek aan motivatie is de motiveringsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden. Verzoekster verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de he opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is”.

4.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag ;*
- artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU ;*
- artikel 22bis, tweede lid van de Grondwet ;*
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*

- de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou gehouden hebben met het hoger belang van het kind en met het gezins- of familieleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij levert tevens kritiek op het feit dat zij niet gehoord werd nopens het schoollopen van haar kind. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) én een inreisverbod (bijlage 13sexies) betekend werd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is. In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissingen betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden. De eerste bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: "Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Roeselare samen met een man van Belgische nationaliteit (J.L., 030/08/1955). Op 24/07/2012 weigerde de stad Roeselare het voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Brugge. Betrokkene heeft ook een huwelijksdossier ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (G.V.N., °10/09/1969). Op 04/07/2013 weigerde de stad Gent het voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Gent. Betrokkene heeft nu opnieuw een huwelijksdossier opgestart te Gent met meneer V.N.. Haar vorige aanvraag tot huwelijk met meneer V.N. werd geweigerd. Zij kan naar haar land van oorsprong terugkeren om daar een visum aan te vragen. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart samen met haar zoon een feitelijk gezin te vormen met meneer V.N. Ze verklaart dat een terugkeer naar Wit-Rusland een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Betrokkene heeft ook familie in België (broer). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten om zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving. De zogenaamde schending van artikel 8 EVRM wordt dus niet aangetoond. Betrokkene haalt aan dat haar zoon hier naar school gaat. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te

worden (RW, nr. X van 20106/2014). Betrokkene haalt ook niet aan waarom scholing in België is vereist en de scholing niet in Wit-Rusland kan verdergezet worden. Verder verklaart betrokkene dat haar zoon hier volledig geïntegreerd is en veel vrienden heeft. De aangehaalde elementen van integratie en een vriendenkring kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Deze zijn trouwens ook een gevolg van de hardnekkigheid van betrokkene om haar illegaal verblijf verder te zetten in België. Betrokkene kreeg al een bevel om het grondgebied te verlaten op 1410612013. Zij diende toen samen met haar zoon gevolg te geven aan dit bevel. (...) " Terwijl in de tweede bestreden beslissing gelijkaardige motieven zijn opgenomen betreffende het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij, alsook het schoollopen van haar minderjarig kind. Gelet op het voorgaande mist de kritiek van de verzoekende partij eenvoudigheidsweg grondslag, waar zij voorhoudt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen rekening zou gehouden zijn met het gezins- en familieleven of met het hoger belang van het kind. Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. " Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen. Verzoekende partij levert dit bewijs niet. Volledigheidshalve verwijst verweerder ook nog naar de stukken van het administratief dossier, met name de synthesesnota dd. 21.09.2015, waarin in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk het volgende werd vastgesteld:

- 1) Hoger belang van het kind: het is in het belang van het kind dat hij zijn moeder vergezelt
- 2) Gezin- en familieleven: een tijdelijke scheiding met partner
- 3) Gezondheidstoestand: geen elementen. "

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat zij nopens haar gezinsleven of het hoger belang van haar kind diende gehoord te worden, benadrukt verweerder dat het recht te worden gehoord, dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerd is, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake: "Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C -287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C -141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudence, punten 64 en 65). " (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87). Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld. In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35). Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36). Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn). De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43). De rechten van verdediging zijn op het

administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003). Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. X) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. X). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 27.02.2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Het betreft een recente aanvraag, terwijl verzoekende partij uiteraard over de mogelijkheid beschikte om naar aanleiding van deze aanvraag alle nuttige elementen aan te voeren. Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag. (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60: "Aangezien volgens richtlijn 2008/115 de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, kan het recht om te worden gehoord dus niet aldus worden uitgelegd dat de bevoegde nationale instantie, wanneer zij voornemens is om tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze moet horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.") Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken. Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procédure genomen besluit leiden, wanneer deze procédure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk Commissie, C-3 01/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden. Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tót de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procédure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40). Verweerder benadrukt nogmaals dat in beide bestreden beslissingen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op omstandige wijze is gemotiveerd nopens de door de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift aangehaalde elementen. De verzoekende partij kan zich bijgevolg niet beperken tot de loutere bewering dat zij diende gehoord te worden nopens haar voorgenomen huwelijk en haar schoolgaand kind, vermits zij volkomen in gebreke blijft welke elementen zij had kunnen aanbrengen, dewelke tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat inderdaad geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Verzoekende partij bijgevolg toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Betreffende de vermeende schending van artikel 12 van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat verweerder gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat de verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001). Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd. Ook het artikel 22bis van de Grondwet heeft geen directe werking zodat verzoekende partij er zich niet rechtstreeks op kan beroepen (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) (R.v.V. nr. X dd. 14-06-2013) "3.4. Het artikel 22bis van de Grondwet,

waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, heeft geen directe werking (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13), zodat de verzoekende partij daarom de rechtstreekse schending van dit artikel niet dienstig kan invoeren. " (R.v.V. nr. X van 26 april 2013; zie ook R.v.V. nr. X van 29 maart 2013) "(...), dient vastgesteld dat dergelijke algemene bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tót de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar eerder een symbolisch karakter zouden hebben. (Parl.St. Kamer, 2007-08 nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31- 32. " (R.v.V. nr. X dd. 12.05.2014) De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden. De verzoekende partij levert in een tweede onderdeel van haar eerste middel kritiek op het feit dat het inreisverbod enkel gemotiveerd is op grond van het feit dat de verzoekende partij een schijnhuwelijk heeft willen aangaan met dhr. Gino VAN NIEUWENHU Y SE. De verzoekende partij meent dat de motivering van een inreisverbod (bijlage 13sexies) niet pertinent is. De tweede bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: "Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Een inreisverbod van vier jaar (4) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 14/06/2013. Een vroegere beslissing tót verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Betrokkene kan niet aantonen stappen te hebben ondernomen om haar terugkeer naar haar herkomstland voor te bereiden. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om haar zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd ook door de DVZ geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene ondertekende op 12/02/2015 de overeenkomst in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980 en in onderling overleg werd bepaald dat betrokkene uiterlijk op 12/03/2015 zou aantonen dat ze bezig is met de organisatie van haar en haar zoons terugkeer. Op het 2de gesprek met een ambtenaar van de DVZ op 11/03/2015 legde zij echter geen bewijzen van vrijwillige terugkeer voor. Tot op heden heeft ze die bewijzen nog steeds niet voorgelegd. Zij respecteert de reglementeringen niet en geeft aan uiteindelijk niet te willen ingaan op het haar aangeboden terugkeertraject.

Vier jaar

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,3 ' alinéa van de Wet 15/12/1980 heeft: El de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf om zijn recht op verblijf te behouden

O de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. Om onderstaande redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod van vier jaar opgelegd. Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Roeselare samen met een man van Belgische nationaliteit (J.L., 030108/1955). Op 24/10/2012 weigerde de stad Roeselare het voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Brugge. Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (G.V.N., °10/09/1969). Op 04/07/2013 weigerde de stad Gent het voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Cent. Betrokkene heeft dus reeds 2 maal geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden door het willen aangaan van een schijnhuwelijk. Betrokkene heeft nu opnieuw een huwelijksdossier opgestart te Gent met meneer V.N.. Haar vorige aanvraag tot huwelijk met meneer V.N. werd geweigerd. Zij kan naar haar land van oorsprong terugkeren om daar een visum aan te vragen, indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Betrokkene haalt aan dat haar zoon hier naar school gaat. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. X van 20/06/2014). Betrokkene haalt ook niet aan waarom scholing in België is vereist en de scholing niet in Wit-Rusland kan verdergezet worden. Verder verklaart betrokkene dat haar zoon hier volledig geïntegreerd is en veel vrienden heeft. -De aangehaalde elementen van integratie en een vriendenkring

kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Deze zijn trouwens ook een gevolg van de hardnekkigheid van betrokkene om haar illegaal verblijf verder te zetten in België. Betrokkene blijft nu nog op illegale wijze verder in België verblijven. Betrokkene werd nochtans door de DVZ geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene ondertekende op 12/02/2015 de overeenkomst in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980 en in onderling overleg werd bepaald dat betrokkene uiterlijk op 12/03/2015 zou aantonen dat ze bezig is met de organisatie van haar en haar zoons terugkeer. Op het 2de gesprek met een ambtenaar van de DVZ op 11/03/2015 legde zij echter geen bewijzen van vrijwillige terugkeer voor. Tot op heden heeft ze die bewijzen nog steeds niet voorgelegd. Betrokkene heeft geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de Immigratiecontrole is een inreisverbod van 4 jaar meer dan proportioneel. Betrokkene heeft familie in België (broer). Betrokkene verklaart ook dat ze samen met haar zoon en meneer V.N. al jaren een feitelijk gezin vormt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van liet grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel niet zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende vier jaar een opschorting of opheffing van liet inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Betrokkene toont ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden." Uit de omstandige motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de specifieke situatie van de verzoekende partij heeft besloten tot de afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van 4 jaar. Verweerder merkt op dat de verzoekende partij nergens in haar inleidend verzoekschrift betwist dat zij inderdaad geen gevolg heeft gegeven aan de op haar rustende terugkeerverplichting (hetgeen overigens niet voor enigerlei discussie vatbaar is), zodat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht toepassing gemaakt werd van artikel 74/11, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. In de gegeven omstandigheden is er in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geen sprake van een discretionaire bevoegdheid of loutere mogelijkheid om een inreisverbod te betekenen. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: "De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)" (Pari St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd) Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie: "Die entry ban zal derhalve worden toegetast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd. Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procédures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tót vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren. Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die

opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen (Pari. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

"Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen. Al gaat het in twee gevallen om een verlichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen." (RvV nr. X dd. 30.04.2014) Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat "De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod. Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voorts op omstandige wijze werd gemotiveerd nopens de duur van het opgelegde inreisverbod, met name vier jaar. Concreet wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hierbij verwezen naar het feit dat de verzoekende partij reeds tot tweemaal toe de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door het afsluiten van een schijnhuwelijk.

Artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijfjaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. " De verzoekende partij slaat de bal mis, waar zij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de duur van het inreisverbod niet afdoende zou gemotiveerd hebben, vermits verwezen wordt naar volgende vaststellingen:

- de verzoekende partij heeft reeds tweemaal geprobeerd een schijnhuwelijk af te sluiten;
- de verzoekende partij heeft een derde huwelijksaanvraag gedaan, met dezelfde persoon waarmee zij reeds een schijnhuwelijk trachtte aan te gaan ;
- de verzoekende partij zet haar illegaal verblijf in het Rijk hardnekkig verder ;
- de verzoekende partij is de afspraken niet nagekomen in het kader van haar vrijwillig vertrek.

Gelet op voormelde elementen is het allerm minst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om te besluiten dat een inreisverbod voor de duur van vier jaar in casu niet disproportioneel is. Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. De vage kritiek van de verzoekende partij is ook niet van aard om de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging te ontcrachten of te weerleggen. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) diende betekend te worden. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, de zorgvuldigheidsplicht inclus. Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen".

4.1.3.1. Verzoekster voert vooreerst de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat dit artikel enkel van toepassing is bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. *In casu* betreft de bestreden beslissing van 29 september 2015 enkel het inreisverbod dat aan verzoekster werd opgelegd (zoals gesteld onder punt 2. van dit arrest is het beroep onontvankelijk wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten), zodat zij niet dienend de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan inroepen. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

4.1.3.2. Wat betreft de opgeworpen schending van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geldt dat volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht vormt waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50).

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, dit is een tenuitvoerlegging van de terugkeerrichtlijn.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad herhaalt dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 31 en 36). Gelet op het voorgaande geldt dit ook voor een inreisverbod (bijlage 13sexies).

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd aangezien niet kan worden ontkend dat een besluit tot het opleggen van een inreisverbod de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In het kader van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet houdt het hoorrecht voorts in dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de vreemdeling door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster gehoord werd vooraleer haar de bestreden beslissing, het inreisverbod, gegeven werd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 12 februari 2015 en op 11 maart 2015 gesprekken en contacten had met de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar vrijwillige terugkeer. Op deze momenten werd verzoekster gehoord en heeft zij dan ook de kans gehad werkelijk gehoord te worden alsook al haar mogelijke bemerkingen, stukken of bijkomende verklaringen over te maken aan het bestuur. Dit tot tweemaal toe op verschillende momenten in de tijd en daarenboven alvorens de bestreden beslissing effectief genomen werd op 29 september 2015. Hetgeen verzoekster de tijd liet om indien nodig nog verklaringen over te maken.

De motivering van de bestreden beslissing van 29 september 2015 geeft weer dat verzoekster gehoord werd vooraleer haar het bestreden inreisverbod betekend werd:

“Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om haar zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd ook door de DVZ geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980, Betrokkene ondertekende op 12/02/2015 de overeenkomst in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980 en in onderling overleg werd bepaald dat betrokkene uiterlijk op 12/03/2015 zou aantonen dat ze bezig is met de organisatie van haar en haar zoons terugkeer. Op het 2de gesprek met een ambtenaar van de DVZ op 11/03/2015 legde zij echter geen bewijzen van vrijwillige terugkeer voor. Tot op heden heeft ze die bewijzen nog steeds niet voorgelegd.”

Ook uit de volgende zinsnede van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster elementen heeft aangebracht of minstens de mogelijkheid daartoe heeft gekregen. Met deze elementen werd vervolgens ook rekening gehouden:

“Betrokkene haalt aan dat haar zoon hier naar school gaat. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. X van 20/06/2014), Betrokkene haalt ook niet aan waarom scholing in België is vereist en de scholing niet in Wit-Rusland kan verdergezet worden. Verder verklaart betrokkene dat haar zoon hier volledig geïntegreerd is en veel vrienden heeft. De aangehaalde elementen van integratie en een vriendenkring kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Deze zijn trouwens ook een gevolg van

de hardnekkigheid van betrokkene om haar illegaal verblijf verder te zetten in België. Betrokkene blijft nu nog op illegale wijze verder in België verblijven. Betrokkene werd nochtans door de DVZ geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980.

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met haar schoolgaand kind in België. Er werd evenzeer rekening gehouden met haar gezins- en familieleden:

“Betrokkene heeft nu opnieuw een huwelijksdossier opgestart te Gent met meneer V.N.. Haar vorige aanvraag tot huwelijk met meneer V.N. werd geweigerd. Zij kan naar haar land van oorsprong terugkeren om daar een visum aan te vragen. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

en

“Betrokkene heeft familie in België (broer). Betrokkene verklaart ook dat ze samen met haar zoon en meneer V.N. al jaren een feitelijk gezin vormt. Wat de vermeende schending van art» 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende vier jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Betrokkene toont ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.”

Er wordt aangenomen dat een besluit tot het opleggen van een inreisverbod de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden, doch *in casu* werd verzoekster in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt of bemerkingen kenbaar te maken vooraleer haar de bestreden beslissing betekend werd en er werd hiermee rekening gehouden, zoals blijkt uit de hier geciteerde motieven van de bestreden beslissing. De vermelding van deze gesprekken op 12 februari 2015 en op 11 maart 2015 zijn terug te vinden in verzoeksters administratief dossier alsook in de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekster betwist dit overigens niet. Een schending van het hoorrecht kan in deze dan ook niet worden aangenomen.

In de mate waarin verzoekster de mening zou zijn toegedaan dat de gesprekken in het kader van de vrijwillige terugkeer niet zouden volstaan, dient ten overvloede te worden toegevoegd dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de

vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar haar gezins- en familieleven en haar schoolgaand kind in België. Uit de bestreden beslissing blijkt dat reeds rekening werd gehouden met deze elementen. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben kunnen aanvoeren binnen het kader van het hoorrecht, die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name een niet-afgifte van het inreisverbod of het vaststellen van een kortere duur van het inreisverbod. Er werd immers rekening gehouden met de elementen waarvan zij nu stelt dat zij ze had willen aanvoeren.

Een schending van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

4.1.3.3. Verzoekster voert aan dat ook haar zoon had moeten gehoord worden.

Artikel 22bis van de Belgische Grondwet luidt als volgt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde het artikel 22bis van de Grondwet uit met enkele nieuwe bepalingen, waaronder de bepaling dat elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) op te nemen in de Grondwet, daar *“volgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde”* (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, *Parl.St. Kamer 2007-08, nr. 175/001, 4*).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen”* (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St. Senaat, nr. 3-265/3, 5*). De werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”* (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St. Senaat 2004-05, nr. 1501/001*). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging *“a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen. (...) De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. (...) Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan.”* (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, *Parl.St. Kamer 2007-08, nr. 175/005, 29-33*).

Er dient op te worden gewezen dat artikel 22*bis* van de Grondwet bijgevolg op zichzelf niet volstaat, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan de rechtstreekse schending van deze bepalingen daarom niet dienstig inroepen.

Artikel 22*bis* van de Grondwet, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van de in de vreemdelingenwet voorziene procedureregels zou uitsluiten.

Daargelaten de vraag of artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft, dient te worden benadrukt dat verzoekster, als wettelijke vertegenwoordiger van haar kind, de mogelijkheid had om alle gegevens die zij voor zichzelf en haar kind van belang achtte, aan het bestuur kenbaar te maken, zodat hoe dan ook geen schending van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag aannemelijk wordt gemaakt (RvS 28 september 2005, nr. 149.493). Zo wist de gemachtigde dat verzoeksters kind school loopt in het Rijk en leerplichtig is. Dit element werd zodoende wel degelijk in rekening gebracht in de bestreden beslissing maar niet weerhouden om redenen die in de motivering van de bestreden beslissing te lezen staan.

Evenmin moest in de bestreden beslissing gemotiveerd worden waarom verzoeksters zoon niet werd gehoord.

4.1.3.4. Verzoekster voert de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht.

4.1.3.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid en artikel 74/11, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name enerzijds (betreffende de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd) dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, en anderzijds (betreffende de reden waarom een termijn van vier jaar wordt opgelegd) dat verzoekster een huwelijk, een partnerschap of een adoptie heeft aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om haar recht op verblijf in het Rijk te behouden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.1.3.4.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat het motief waarin haar een termijn van vier jaar wordt opgelegd omdat zij geacht wordt een huwelijk te hebben willen aangaan om toegelaten te worden tot verblijf, niet pertinent

is omdat dit niet rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van vier jaar noodzakelijk is en waarom eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een minder lange termijn. Zij meent dat zonder enige reden toepassing gemaakt wordt van een termijn van vier jaar en dat de motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod niet is gebeurd.

Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod dient de gemachtigde rekening te houden met artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt over de duur van het inreisverbod het volgende gemotiveerd:

“Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

□ de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

x de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Om onderstaande redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod van vier jaar opgelegd.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Roeselare samen met een man van Belgische nationaliteit (J. L., *30/08/1955), Op 24/10/2012 weigerde de stad Roeselare het voorgenomen huwelijkt te voltrekken na negatief advies van het Parket van Brugge. Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (G.V.N. °10/09/1969). Op 04/07/2013 weigerde de stad Gent het voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Gent Betrokkene heeft dus reeds 2 maal geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden door het willen aangaan van een schijnhuwelijk. Betrokkene heeft nu opnieuw een huwelijksdossier opgestart te Gent met meneer V.N.. Haar vorige aanvraag tot huwelijk met meneer V.N. werd geweigerd. Zij kan naar haar land van oorsprong terugkeren om daar een visum aan te vragen. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene haalt aan dat haar zoon hier naar school gaat. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. X van 20/06/2014), Betrokkene haalt ook niet aan waarom scholing in België is vereist en de scholing niet in Wit-Rusland kan verdergezet worden. Verder verklaart betrokkene dat haar zoon hier volledig geïntegreerd is en veel vrienden heeft De aangehaalde elementen van integratie en een vriendenkring kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Deze zijn trouwens ook een gevolg van de hardnekkigheid van betrokkene om haar illegaal verblijf verder te zetten in België. Betrokkene blijft nu nog op illegale wijze verder in België verblijven. Betrokkene werd nochtans door de DVZ geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene ondertekende op 12/02/2015 de overeenkomst in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980 en in onderling overleg werd bepaald dat betrokkene uiterlijk op 12/03/2015 zou aantonen dat ze bezig is met de organisatie van haar en haar zoons terugkeer. Op het 2de gesprek met een ambtenaar van de DVZ op 11/03/2015 legde zij echter geen bewijzen van vrijwillige terugkeer voor. Tot op heden heeft ze die bewijzen nog steeds niet voorgelegd. Betrokkene heeft geen enkel wettelijk motief om alsnog In België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 4 jaar meer dan proportioneel.

Betrokkene heeft familie in België (broer). Betrokkene verklaart ook dat ze samen met haar zoon en meneer V.N. al jaren een feitelijk gezin vormt. Wat de vermeende schending van art» 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende vier jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een rechtop verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Betrokkene toont ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.”

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat de gemachtigde toepassing gemaakt heeft van artikel 74/11, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet dat voorziet dat de maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid op maximum vijf jaar gebracht wordt indien de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. Vervolgens volgt een feitelijke uitleg over de huwelijksopgelingen die verzoekster reeds ondernomen heeft.

Verzoekster kan dus niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat de “*motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod niet (is) gebeurd*”. In de wet is immers voorzien dat in het geval de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden, de termijn van drie jaar verhoogd wordt tot maximum vijf jaar. Bovendien motiveert de gemachtigde in de beslissing dat en waarom hij gebruik maakt van deze wettelijke mogelijkheid.

Waar verzoekster aanvoert dat er “*zonder enige reden toepassing gemaakt (wordt) van een termijn van 4 jaar*”, kan zij evenmin gevolgd worden, gelet op de wettelijke bepaling die dit voorschrijft en waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, en gelet op de omstandige feitelijke uitleg die wordt gegeven over de specifieke situatie van verzoekster. De verwijzing naar het niet opgevolgde bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juni 2013, de verwijzing naar het tot tweemaal toe misleiden van de Belgische overheid inzake de schijnhuwelijken, de verwijzingen naar de contacten met het bestuur en de loze beloften aangaande de organisatie van een vrijwillige terugkeer, de verwijzing naar de geweigerde aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat verzoekster geen enkel wettelijk motief heeft om in België te blijven en de verwijzing naar haar persoonlijke historiek waarbij zij niet inging op beslissingen of afspraken, in het kader van de vrijwillige terugkeer, ten aanzien van haar persoon en zodoende het belang hiervoor voor de diensten van de immigratiecontrole, betreffen allen motieven dewelke de duur van het inreisverbod steunen en als wel degelijk proportioneel onderbouwen en bevestigen.

Waar verzoekster aanvoert dat de motivering niet pertinent is en waarom hetzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een inreisverbod van een minder lange termijn, wordt herhaald dat in dit geval de wet voorziet dat een termijn van meer dan drie jaar wordt opgelegd en dat de gemachtigde hiernaast ook omstandig feitelijk motiveert. Verzoekster verkondigt met deze kritiek haar eigen mening en geeft aan het niet eens te zijn met het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad wijst er op dat verzoekster een huwelijk wil aangaan met dezelfde persoon als waar zij reeds eerder een weigering van huwelijksvoltrekking mee bekwam om reden van schijnhuwelijk. Ook aangaande het schoollopen van verzoeksters kind zijn er geen elementen voorhanden dat deze scholing niet in het land van herkomst Wit-Rusland zou kunnen gebeuren. De omstandigheid dat zij hierover een andere mening heeft, volstaat niet om aan te geven dat de motieven over de duur van het inreisverbod, die hierboven worden weergegeven, niet pertinent zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt tevens dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wel rekening werd gehouden met het familieleven van verzoekster: haar relatie met een Belgische man en de scholing van haar kind werden immers besproken en de motieven daaromtrent vermeld, evenals de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst een aanvraag tot intrekking van het inreisverbod in te dienen of een aanvraag gezinshereniging in te dienen volgens de geijkte procedures indien zij aan de wettelijke voorwaarden daartoe voldoet. De omstandigheid dat verzoekster het niet eens is met deze motieven, brengt niet mee dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn. Verzoekster

toont dit niet aan met haar beperkte kritiek. Verzoekster lijkt hiermee de Raad uit te nodigen tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermogen uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of foutieve kwalificering van de feiten, tevens werd een grondig onderzoek gevoerd op grond van alle elementen die verzoeksters zaak daadwerkelijk kenmerken, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

4.2.1. Verzoekster werpt in een tweede en laatste middel de volgende schendingen op:

“Tweede middel : Schending van 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel Dat dient te worden vastgesteld dat verzoekster te Gent samenwoont met haar levenspartner en haar kind, die school loopt in het derde jaar economie-wiskunde aan het Atheneum Wispelberg en er uitstekende resultaten behaalt (cf. stuk 2). Dit zijn feiten welke verweerder niet zomaar kan wegfilteren. Dat het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins- en privé- leven en volledig ingaat tegen de belangen van een schoolgaand kind. Dat de verzoeksters betekende beslissingen, welke een breuk veronderstellen van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden welke verzoekster heeft geweven in België sedert haar aankomst, een maatregel uitmaakt die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel en derhalve strijdig is met het art. 8 E.V.R.M. Dat er in casu geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoekster, haar levenspartner en haar kind wordt veroorzaakt door het feit dat verzoekster en haar kind voor onbepaalde tijd het land dienen te verlaten (en middelbare schoolstudies abrupt worden afgebroken) en het door de Dienst Vreemdelingenzaken nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen). Dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met het art. 8 E.V.R.M. en met het proportionaliteitsbeginsel. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster in België en haar in België schoolgaand kind. Dat uit de bestreden beslissingen nergens blijkt dat verweerder op een afdoende manier heeft rekening gehouden met verzoeksters levenspartner en haar schoolgaand kind in België”.

4.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *artikel 8 EVRM ;*
- *het proportionaliteitsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij met haar levenspartner en kind in Gent samenwoont. De verzoekende partij verwijst naar liet feit dat haar kind in Gent schoolloopt en uitstekende resultaten behaalt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. " In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, benadrukt verweerder vooreerst dat de verzoekende partij haar kritiek kennelijk gestoeld is op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing, waar zij voorhoudt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen afweging van in het licht van artikel 8 EVRM zou gebeurd zijn. Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk onderzocht heeft op een schending van artikel 8 EVRM in casu aan de orde zou zijn.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM. "Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. " (R.v.V. nr. X dd. 23.09.2010) "Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (R.v.V. nr. X dd. 29.07.2013). De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar voorgehouden relatie met dhr. Gino VAN NIEUWENHUYSE, benadrukt verweerder dat door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent reeds werd vastgesteld dat het voorgenomen huwelijk van betrokkenen een schijnhuwelijk uitmaakte. In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardige relatie met dhr. X. Terwijl een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens betrekking heeft op het minderjarige kind van de verzoekende partij, zodat niet kan voorgehouden worden dat de bestreden beslissing een verbreking van de gezinsrelatie tot gevolg zou hebben. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). "Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. X van 7 december 2011) In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen. een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging

op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, RA.C.E. 1992, z.p.). Art. 8 EYRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. X dd. 30.08.2007). Zie ook: "Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. X dd. 17.12.2014) Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie Rv.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; Rv.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De bestreden beslissingen hebben inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, Rv.V. nr. X dd. 27.11.2007). "Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. X dd. 18.08.2015) De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Verweerder merkt nog op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen dat de verzoekende partij te allen tijde een aanvraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod kan indienen, om vervolgens haar recht op een familiaal leven uit te oefenen. Terecht werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris benadrukt dat het inreisverbod er allerminst aan in de weg staat dat door de verzoekende partij een gezinsleven zou kunnen uitgebouwd worden. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) diende betekend te worden. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het proportionaliteitsbeginsel inclusief. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen".

4.2.3.1. Daar waar verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt, geldt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing betreft een inreisverbod en heeft als gevolg dat verzoekster en haar zoon gedurende vier jaren niet naar België mogen terugkeren.

Verzoekster voert aan dat zij een gezinsleven heeft in België met haar Belgische partner, dat haar zoon school loopt in het derde jaar middelbaar in Gent en er uitstekende resultaten behaalt, dat zij in België veel harmonieuze, sociale en affectieve banden heeft. Verzoekster voert aan dat er geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen het leed dat haar en haar gezin wordt veroorzaakt en de belangen van de overheid.

In dit verband moet worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk aan belangenafweging heeft plaatsgevonden:

“Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Roeselare samen met een man van Belgische nationaliteit (J. L., °30/08/1955), Op 24/10/2012 weigerde de stad Roeselare het voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Brugge. Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (G.V.N. °10/09/1969). Op 04/07/2013 weigerde de stad Gent het voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Gent Betrokkene heeft dus reeds 2 maal geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden door het willen aangaan van een schijnhuwelijk. Betrokkene heeft nu opnieuw een huwelijksdossier opgestart te Gent met meneer V.N.. Haar vorige aanvraag tot huwelijk met meneer V.N. werd geweigerd. Zij kan naar haar land van oorsprong terugkeren om daar een visum aan te vragen. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene haalt aan dat haar zoon hier naar school gaat. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. X van 20/06/2014), Betrokkene haalt ook niet aan waarom scholing in België is vereist en de scholing niet in Wit-Rusland kan verdergezet worden. Verder verklaart betrokkene dat haar zoon hier volledig geïntegreerd is en veel vrienden heeft De aangehaalde elementen van integratie en een vriendenkring kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Deze zijn trouwens ook een gevolg van de hardnekkigheid van betrokkene om haar illegaal verblijf verder te zetten in België. Betrokkene blijft nu nog op illegale wijze verder in België verblijven. Betrokkene werd nochtans door de DVZ geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene ondertekende op 12/02/2015 de overeenkomst in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15 december 1980 en in onderling overleg werd bepaald dat betrokkene uiterlijk op 12/03/2015 zou aantonen dat ze bezig is met de organisatie van haar en haar zoons terugkeer. Op het 2de gesprek met een ambtenaar van de DVZ op 11/03/2015 legde zij echter geen bewijzen van vrijwillige terugkeer voor. Tot op heden heeft ze die bewijzen nog steeds niet voorgelegd. Betrokkene heeft geen enkel wettelijk motief om alsnog In België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 4 jaar meer dan proportioneel.

Betrokkene heeft familie in België (broer). Betrokkene verklaart ook dat ze samen met haar zoon en meneer V.N. al jaren een feitelijk gezin vormt. Wat de vermeende schending van art» 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende vier jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Betrokkene toont ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op het naar school gaan van haar zoon en zijn integratie, op haar eventuele relatie met een Belgische partner, op het feit dat haar broer in België woont. Anderzijds wordt er ook gewezen op de twee pogingen die verzoekster ondernomen heeft om een schijnhuwelijk af te sluiten en dus om de Belgische autoriteiten te misleiden en op het feit dat verzoekster gestopt is met het vrijwillig terugkeertraject. De verwerende partij heeft al deze elementen in balans gebracht en geoordeeld dat een inreisverbod van vier jaar toch proportioneel is, mede gelet op de mogelijkheid voor verzoekster om hiervan de opschorting of opheffing te vragen in het geval zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging.

Verzoekster slaagt er niet in om aan te tonen dat deze belangenafweging op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze gebeurde.

Het proportionaliteitsbeginsel als beginsel van goed bestuur brengt mee dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is ter bescherming van bepaalde maatschappelijke belangen, zoals de handhaving van de openbare orde en het in stand houden van socio-economische verworvenheden. Het feit dat het bestuur een maatregel treft met het oog op het laten respecteren van de verblijfswetgeving is op zich *in casu* niet disproportioneel nu deze maatregel er wel op gericht is de naleving van de vreemdelingenwet af te dwingen of bepaalde controles mogelijk te maken, maar anderzijds niet tot

gevolg heeft dat verzoekster in de onmogelijkheid gesteld wordt haar partner waarmee zij wenst te huwen alsnog te vervoegen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het bestuur *in casu* het algemeen belang niet zou mogen laten primeren.

De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad niet toe te concluderen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. Het proportionaliteitsbeginsel laat immers niet toe afbreuk te doen aan een wetsbepaling (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Verzoekster geeft slechts aan bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur doch toont hiermee geen schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

4.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekster. Tevens wordt erop gewezen dat het inreisverbod ook geldt voor haar zoon en dat de overheid twijfels heeft omtrent haar relatie met een Belgische man.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Zoals gezegd geldt de bestreden beslissing voor verzoekster en haar zoon. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat niet wordt aangeduid waarom de scholing van de zoon in België vereist is en dat niet wordt aangeduid dat de scholing niet in Wit-Rusland kan worden verder gezet. Ook in huidig verzoekschrift betwist verzoekster dit niet en geeft zij hierover geen verdere uitleg. Verzoekster haalt ook geen enkele reden aan waarom haar Belgische partner (zoals gezegd twijfelen de autoriteiten aan de echtheid van de relatie) haar niet zou kunnen vergezellen naar Wit-Rusland. Tevens moet worden opgemerkt dat steeds vanuit het buitenland de opschorting of opheffing van een inreisverbod gevraagd kan worden in het geval verzoekster voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging.

Er worden geen hinderpalen aangetoond. De schending van artikel 8 van het EVRM kan *in casu* niet worden aangenomen.

Het tweede en laatste middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET